

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 143 (2017), Duminica dinaintea Botezului Domnului

Evanghelia: Marcu 1, 1-8*

Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. După cum este scris în profetul Isaia: **iată, Eu îl trimit înaintea feței Tale pe îngerul Meu, care-Ți va pregăti calea; glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți-l cărările.**

Ioan boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinței spre iertarea păcatelor. Și ieșeau spre el tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele. Și Ioan era îmbrăcat în haină de păr de cămilă, cu cingătoare de piele împrejurul mijlocului și se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică.

Și propovăduia, zicând: „Vine în urma mea Cel ce este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic, plecându-mă, să-l dezleg cureaua încălțămintelor. Eu v'am botezat cu apă, dar el vă va boteza cu Duh Sfânt“.

Cuvânt la Anul Nou

Pr. Petroniu Tănase

Cu ziua de azi am pășit pe pragul unui an nou. De aceea, după datină, vă întâmpin cu urarea să ni-l dăruiască Domnul la toți îmbelșugat în fapte bune, cu sănătate și împlinire creștinească.

De obicei, oamenii așteaptă sărbătorile ca să se bucure de îndestulare trupească; creștinul însă le așteaptă ca să se îndestuleze duhovnicește. Iată, și noi ne-am ospătat din belșug din cele trei zile ale Crăciunului, trei zile pline de frumusețe cerească și bogăție sufletească, iar azi și mai mult, avem trei sărbători într-o zi: Tăierea împrejur a Domnului Hristos, Sfântul Ierarh Vasile cel Mare și început de an nou.

La opt zile după naștere, Domnul Hristos a primit, potrivit Legii vechi, tăierea împrejur ca să ne scape de greutatea Legii și să ne învețe tăierea împrejur cea duhovni-

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

cească a minții și a inimii, cea curățitoare de tot păcatul. Acum vedem plinătatea smereniei Domnului, căci la naștere a luat trupul nostru, iar acum ia asupra-și însăși trupul de păcat al nostru, ca să ne învețe deplina smerenie, cea curățitoare de tot păcatul.

Tot astăzi prăznuim pe marele Vasile, unul din cei mai mari ierarhi ai Bisericii și stâlp al Ortodoxiei. Sfânta Liturghie săvârșită astăzi, rânduielile după care se conduce viața călugărească, multe rugăciuni și adâncul de teologhisire dreaptă sunt, împreună cu icoana desăvârșită a vieții sale, zestrea cea scumpă pe care a moștenit-o Biserica de la marele Ierarh Vasile.

Eu însă îmi cer iertare, dacă nu mă opresc în cuvântul de azi, nici la taina cea mare a tăierii împrejur a Domnului, nici la icoana cea luminoasă a marelui Ierarh Vasile, ci vreau să vă atrag luarea aminte asupra învățaturii pe care Sfântul Apostol Pavel ne-o dă în Epistola sa către Tit, pe care am auzit-o astăzi și care este o foarte bună regulă de viațuire creștinească. **“În veacul de acum așa să umblăm: în cumpătare, dreptate și evlavie”, zice.**

Trei cuvinte simple, dar care înmănușează toate datorile noastre creștinești: cumpătarea – către noi înșine; dreptatea – către aproapele; și evlavia – către Dumnezeu. Iată o regulă de viață creștină simplă, pe care o putem ușor ține minte; o regulă cuprinzătoare pe care, mai ales acum la început de an nou, este bine să ne-o reamintim și să ne-o luăm ca dreptar pentru anul care începe.

Cumpătarea de obicei o înțelegem mai ales la mâncare și băutură; a folosi adică cu dreptă măsură cele necesare pentru hrana trupească. Proverbul spune despre cumpătare că este mama sănătății, arătându-ne cât de folositoare și necesară este cumpătarea pentru tot omul. Și cine nu știe câte boli și pagube ne aduce necumpătarea! Cel necumpătat își este singur dușman, bagă în gură un dușman, care îi va fura mintea și-l va face asemenea, ba și mai prejos decât dobitoacele. Și tot proverbul zice că lacomul își sapă singur groapa cu dinții, arătând că lăcomia este potrivnică însăși vieții. De aceea, cumpătarea este un frâu împotriva celui mai mare dușman al mântuirii noastre, al lăcomiei, din care se nasc toate relele.

Dar cumpătarea nu se oprește numai la mâncare și băutură, ci la toate trebuințele și pornirile noastre trupești. Câte greșeli nu face omul din neînfrânarea poftelor! Desfrânarea, iubirea de argint, mânia și cele asemenea, toate sunt din pricina necumpătării. Și limba trebuie stăpânită. Mare rău este o limbă necumpătată! Nici o cădere nu este așa de gravă, zic Părinții, precum este căderea de pe limbă. **Astfel, cumpătarea este dreptarul care pune rânduială de aur în toată viața noastră, ca pe toate să le folosim, nu pentru împlinirea poftelor, ci după trebuință și spre slava lui Dumnezeu,** precum zice Apostolul: “Ori de mâncați, ori de beți, orice altceva faceți, toate să le faceți spre slava lui Dumnezeu”.

Dreptatea, cea de-a doua rânduială pe care ne-o recomandă Apostolul astăzi, izvorăște din temeiul credinței noastre că toți suntem frați și fii ai aceluiași Părinte ceresc. Fiii sunt ascultători de părinți; deci este drept a împlini toate poruncile Tatălui ceresc. În acest înțeles au fost dreptii pomeniți de Sfânta Scriptură: dreptul Simeon, dreptul Iosif, dreptii Ioachim și Ana. Dar dreptatea arată și legăturile dintre noi, dintre mine și aproapele; dintre mine și ceilalți oameni. Trebuie să mă port cu altul așa cum doresc ca și el să se poarte cu mine. Cu ce măsură mă sor, cu aceea mi se va măsura. **Dreptate însemnează a respecta bunul fiecăruia, a da fiecăruia ce se cuvine, a nu cere ce nu se cuvine. Dreptatea este păzitoarea drepturilor fiecăruia, este temelia bunei orânduiri sociale. Fără dreptate nu-i cu putință buna conviețuire dintre oameni.** Dacă nedreptatea este izvor de nenumărate rele, dreptatea este lege de temelie a conviețuirii dintre oameni.

Evlavia îndeosebi este podoabă a vieții creștine. **Sunt și păgâni cumpătați și drepiți, dar evlavioși sunt numai credincioșii în Dumnezeu, căci evlavia ne leagă de Dumnezeu. Dar ce este evlavia? Înseamnă a cunoaște pe Dumnezeu, a-L iubi și a-l sluji din toată puterea și din tot sufletul.** Iubirea de Dumnezeu este cea mai mare poruncă, dar pentru a-L iubi trebuie să-L și cunoaștem. Cu cât îl cunoaștem mai bine, îl și iubim mai mult. Un creștin evlavios citește Sfintele Scripturi, cunoaște învățătura cea dreaptă a Bisericii, păzește poruncile, fuge de rătăcirii și superstiții și credințe păgânești. Un creștin evlavios ține posturile și sărbătorile Bisericii, merge cu bucurie la sfinte slujbe, este pătruns de credință și plin de fapte bune. Evlavia este podoaba cea mai de preț a creștinului. De aceea zice și sfântul Apostol Pavel: “Evlavia este de folos întru toate și în viața cea de acum și pentru cea viitoare” (1 Timotei 4, 7-8). Ea este podoaba cea mai de preț a creștinului, regulă sfântă pentru toată viața, izvor de toată fapta bună. Cel evlavios este drept față de semenii săi și cumpătat în lucruri. Iată de ce Apostolul ne îndeamnă astăzi, ca în veacul de acum, adică în toată viața noastră, așa să umblăm: în cumpătare, cu dreptate și cu evlavie.

Punându-ne înaintea acestei reguli de viață, acum la început de an nou, Sfânta Biserică, prin gura marelui Apostol Pavel, ne îndeamnă să nu o uităm de-a lungul anului care a început și de-a lungul întregii noastre vieți. La început de an nou, când de obicei oamenii își fac socoteli și planuri de viitor, să luăm și noi această hotărâre, să statornicim în viața noastră această regulă: să trăim de acum în cumpătare, dreptate și în evlavie. Străduindu-ne cu multă râvnă, precum zice tot Apostolul, “în așteptarea fericirii pe care o nădăjduim, la venirea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos”, Căruia I se cuvine slava, cinstea și închinăciunea în vecii vecilor. Amin.

Sursa: **Pr. Constantin Coman și Costion Nicolescu, Părintele Petroniu de la Prodromu**, Editura Bizantină, București, 2015

Vitamine duhovnicești

Dumnezeu este absent din cauză că oamenii nu prea Îl doresc prezent

Dumnezeu nu este absent din viața oamenilor. Mai degrabă, omul nu-L dorește pe Dumnezeu în preajma lui. Omul este cel ce se lipsește de Dumnezeu, și aceasta din mai multe pricini. Una este nepăsarea. Oamenii nu au vreme pentru Dumnezeu. Sunt prea ocupați cu altele. Dumnezeu este absent din cauză că oamenii nu prea Îl doresc prezent. Sfânta Scriptură stăruie mereu și mereu că numai cei ce-L caută pe Dumnezeu Îl află. El nu vine acolo unde nu este dorit, nu silește pe nimeni. Dar absența lui Dumnezeu nu înseamnă că Lui nu-I pasă. El poate fi absent fiindcă omul nu Îl dorește în preajma sa, dar El așteaptă pururea să fie găsit. Există o veche povestioară despre un băiețel care se juca de-a v-ați ascunselea cu prietenii săi. Când i-a venit rândul să se ascundă, ceilalți băieți s-au plictisit și au plecat. Băiatul era cu inima zdrobită. Bunicul său l-a găsit suspinând și i-a zis: "Nu plânge că prietenii tăi nu au venit să te caute. Poate o să înveți din această dezamăgire că și Dumnezeu așteaptă să fie găsit, iar oamenii umblă după alte lucruri". Dacă Dumnezeu este absent pentru mulți din oamenii de astăzi, aceasta se datorează păcatului, indiferenței noastre morale. Însă Dumnezeu așteaptă în umbră, în tăcere să fie găsit. Pe peretele unei pivnițe din Köln, în Germania, în vremurile de violență și disperare ale celui de-al Doilea Război Mondial, se afla următoarea mărturisire de credință: **Cred în soare chiar când nu strălucește, cred în dragoste chiar și când nu o simt, cred în Dumnezeu chiar când El rămâne tăcut.** Dar Dumnezeu nu rămâne tăcut decât dacă noi dorim să fie așa. În vremurile de demult, El a vorbit prin proroci. În zilele mai de pe urmă ne-a vorbit prin Însuși Fiul Său. Și continuă să vorbească și astăzi fiecăruia dintre noi.

Suferința are și beneficii...

Un medic misionar creștin, înșirând o parte din binefacerile suferinței, scria: "Amintiți-vă de acele ceasuri din viață care au trecut în liniște și în mulțumire... Dacă întreaga voastră viață ar fi fost o înșiruire de asemenea momente, știți ce ați fi devenit? Ați fi devenit egoiști, nesimțitori, singuratici, fără nici un interes pentru lucrurile mai înalte, pentru cele curate, pentru Dumnezeu - și niciodată nu v-ați fi simțit binecuvântați. Când ați înțeles pentru prima dată că noi, oamenii, nu trăim pentru noi înșine? Când v-a adus mângâiere binecuvântarea compasiunii? În suferință! Când s-a apropiat inima voastră de cei față de care erați până atunci atât de distanți și de reci? În suferință! Când ați întrezărit destinul superior al vieții voastre? În suferință! Când ați simțit că Dumnezeu vă este aproape? În suferință! Când ați înțeles pentru prima dată binecuvântarea de a avea un Tată în ceruri? În suferință!"

Sursa: **Anthony M. Coniaris**, *Vitamine duhovnicești*, vol. 1 și 2, Editura Sophia